

Radikale Venstre tænke lidt mere kvalificeret over det i stedet for at give den form for billeder.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Hr. Holger K. Nielsen taler om et Europa i flere rum. Gør det slet ikke indtryk på SF, at de ansøgerlande, som bliver en del af EU inden for en ganske kort årrække, altså ønsker at være med i alle rummene, eller hvis man skal omformulere det til noget andet, at de ønsker at lege med de andre på alle områder? Gør det intet indtryk på SF, at ansøgerlandene vil det?

Så vil jeg egentlig godt høre SF: Hvad er det så for nogle områder, hvor SF ikke vil lege med de andre? Kan vi ikke få en præcisering i dag? Er det de undtagelser, som vi har i dag? Som jeg kunne forstå hr. Holger K. Nielsen i et interview i Berlingske Tidende, så er man også allerede der ved at flytte sig. Man begynder at erkende, at der altså også er nogle rum, som man egentlig godt vil lege i en gang imellem, bare ikke altid. Så det ville være godt at få en præcisering af det.

Så har jeg også et andet spørgsmål til hr. Holger K. Nielsen, og det går på det her med suverænitetsafgivelsen. Hr. Holger K. Nielsen sagde, at man ikke vil afgive suveræniteten i den økonomiske politik og finanspolitikken ved at gå med i euroen. Det var den formulering, hr. Holger K. Nielsen brugte. Så vil jeg gerne spørge SF's ordfører: Hvad er det for en suveræniteten, man afgiver i den økonomiske politik og i finanspolitikken ved at gå med i euroen i forhold til i dag?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Omkring ansøgerlandene: Jamen jeg forstår da godt, at de politikere, man har talt med, de forhandlere, man har talt med, siger, at de vil være med på alle områder. Hvad i alverden skulle de ellers sige?

Når man forhandler med EU i Bruxelles, så forhandler man da ikke ud fra, at man vil være med på visse af områderne. Forhandlingen angår et fuldt medlemskab. Men én ting er de forhandlere og de toppolitikere og de topembedsmænd, som forskellige har talt med, noget andet er de faktiske realiteter.

Det, der bliver realiteten for en række af ansøgerlandene – i hvert fald hvis Balkan også

skal med, og det er faktisk noget af det vigtigste for mig – er, at det ikke kan lade sig gøre. Når man nærmer sig målstregen, så er der to muligheder: enten at man udskyder forhandlingerne i en evighed, fordi der er så mange problemer med at få ansøgerlandene ind, eller at man ligesom vender det om og bruger et begreb, man kan kalde glidende medlemskab, at det politiske kommer før det økonomiske, hvor vi får dem med for at få dem med i den gode familie, for at få stabiliseret demokratierne. Det vil blive konsekvensen på et eller andet tidspunkt, ligegyldigt hvad man siger i dag.

Så spørges der om, hvorfor vi skal være udenfor. Jamen det ligger da helt klart i undtagelserne; ØMU'en, forsvaret, fælles politi. Det var derfor, vi fik undtagelserne. Det var netop en del af vores strategi for et mere fleksibelt europæisk samarbejde, at Danmark skulle være model for, hvordan man kan bygge et europæisk samarbejde op.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Grunden til, at jeg stillede spørgsmålet om udvidelsen, var, at det er ganske interessant, at de eneste meningsfæller, som SF har i Europa, er de noget fodslæbende lande nede sydpå, som ikke ønsker at udvide EU alt for hurtigt, fordi de ikke ønsker at afgive nogle af alle de goder og nogle af de ekstrabevillinger, som de i dag har, f.eks. fra regionalfonde osv. Så det er ganske interessant, at SF's meningsfæller, når vi diskuterer udvidelsespolitik, og hvor mange rum man skal være i, sådan set er dem, der ikke vil dele med andre.

Jeg vil dog informere hr. Holger K. Nielsen om, at det ikke er korrekt, når SF her fremmaner et billede af udvidelsen på den måde, at lever ansøgerlandene ikke op til forpligtelserne, bliver det udskudt i al evighed. Vi har jo netop med en ihærdig dansk indsats rent faktisk fået gennemført, at ansøgerlandene får lov at komme med i det tempo, de selv ønsker det. Vi har ikke sat nogen tidsplan eller nogen tidsfrist, men vi har ladet dørene være åbne og sagt til Kommissionen, at det har førsteprioritet at få ansøgerlandene med, men at det bliver i ansøgerlandenes tempo. Og det er da en vigtig pointe at få fremhævet.

Og så vil jeg bede hr. Holger K. Nielsen om at besvare mit spørgsmål om suveræniteten. Det nåede hr. Holger K. Nielsen ikke.